

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.204/2014/6.szám

A Kúria a dr. Czeglédy Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Czeglédy Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 6.M.13/2012. szám alatt indított - amely perbe a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal beavatkozott - és a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. január 6-án kelt 6.M.13/2012/46. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.13/2012/46. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2011. május 20-án kelt határozatával - a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 36/A. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja és 36/D. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával - megszüntette a felperes rokkantsági nyugdíját. A határozat indokolása szerint az NRSZH első fokon eljáró szakértői bizottságának állásfoglalása alapján az

alperes megállapította, hogy a felperes össz-szervezeti egészségkárosodása 50%-os mértékű, azonban a jelenlegi vagy az egészségkárosodását megelőző munkakörében komplex rehabilitációval foglalkoztatható, rehabilitálható, komplex (intézményes) rehabilitációja javasolt, az ahhoz szükséges időtartam 20 hónap.

A másodfokú társadalombiztosítási szerv az elsőfokú határozatot helybenhagyta, mert a felperes az NRSZH másodfokú bizottságának szakhatósági állásfoglalása szerint is - az 50%-os egészségkárosodása mellett - rehabilitálható, komplex rehabilitációja javasolt, ami a rokkantság megállapítását kizárja.

A munkaügyi bíróság elutasította a felperes keresetét, amelyben a társadalombiztosítási határozatok felülvizsgálatát azért kérte, mert súlyos betegségei miatt a rehabilitálhatósága nem állapítható meg. A bíróság a közigazgatási eljárásban beszerzett szakhatósági állásfoglalások alapjául szolgáló szakvélemények, a perben elsőként kirendelt igazságügyi orvos-, foglalkoztatási és szociális szakértők együttes szakvéleménye, majd - az alperes indítványára - utóbb kirendelt igazságügyi orvos-, foglalkoztatási és szociális szakértők együttes véleménye és a perben eljáró szakértők írásbeli nyilatkozatai egybevetésével arra a következtetésre jutott, hogy a felperes rehabilitálható, ezért a társadalombiztosítási határozatok nem jogszabálysértők.

A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben annak hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a keresetének helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan a munkaügyi bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását, valamint az alperes költségekben való marasztalását kérte az Alaptörvény 28. cikke, XIX. cikk (1) bekezdése, a Pp. 3. § (5) bekezdése, 206. § (1) bekezdése, 182. § (2)-(3) bekezdése és 183. § (2) bekezdése megsértésére hivatkozva.

Álláspontja szerint az Alaptörvény XIX. cikk (1)-(2) bekezdéséből következik, hogy a vele született gyógyíthatatlan betegségben szenvedő állampolgár a részére 1991-től folyósított szociális ellátásra való jogosultságát ne veszítse el. Utalt arra, hogy az ellátásban az alperes határozat meghozataláig folyamatosan részesült, a jogosultság hiányát nem az egészségkárosodás mértéke, hanem a rehabilitálhatósága okán állapították meg, a perben kirendelt szakértői bizottság pedig arra a következtetésre jutott, hogy az állapotában javulás nem, csak rosszabbodás következhet be és az állapota nem teszi lehetővé a rehabilitációt. Az újonnan kirendelt szakértői bizottság a tényekben (betegség és állapot) egyetértett a korábbi szakértőkkel, valamely ok miatt mégis úgy foglalt állást, hogy a felperes rehabilitálható, a bíróság pedig ennek alapján úgy mérlegelt, hogy a felperes nem jogosult az ellátásra. A felperes az állam által nyújtott szociális ellátásra

rá van szorulva, a hatóságoknak, bíróságoknak pedig feladata, hogy az állampolgárok jogainak gyakorlását elősegítsék, az Alaptörvényben foglalt szociális biztonság érvényesülését biztosítsák, amely feladatoknak az eljáró hatóságok és a bíróság sem tett eleget. A bíróságoknak a szociális ellátásra vonatkozó jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezniük, rendeltetésük a társadalom és annak minden egyes tagjának szolgálata igazságos és jó döntések meghozatalával. Az államnak pedig a társadalom tagjainak szociális biztonságára kell törekednie; mindezek alapján pedig a jogerős ítélet az Alaptörvénybe ütközik.

A felperes kifogásolta, hogy a peres eljárás során beszerzett, egymásnak ellentmondó szakvélemények ellentmondását a bíróság - a szakértők személyes meghallgatására tett bizonyítási indítványa ellenére - nem oldotta fel, az eltérések okait nem tisztázta. A lefolytatott bizonyítás adataiból nem derült ki, hogy azonos mértékű egészségkárosodás mellett a rehabilitálhatóság kérdésében miért jutottak a szakértői testületek ellenkező következtetésre. A felperes rossz egészségi állapotát és állapotjavulás kizártságát egyik szakvélemény sem kérdőjelezte meg, a szakértők szóbeli nyilatkoztatása - figyelemmel a 2172/2010. számú munkaügyi elvi határozatban foglaltakra - elengedhetetlen lett volna. Az elsőként beszerzett szakvélemény a Klinika véleményét (amely szerint a felperes az alapbetegségei és egyéb betegségei miatt rokkantnak nyilvánítható) hangsúlyosan figyelembe vette, a szakvélemény rögzítette azt is, hogy szakértői szempontból ellentmondásos és bonyolult az ügy. A második szakvélemény annak ellenére állapította meg a felperes rehabilitálhatóságát, hogy az állapotjavulás kizártságát és hogy rosszabbodás várható, illetve hogy a felperes betegsége a munkavégző képességét negatív irányba befolyásolja, elfogadta, ami szintén ellentmondó. A perben indítványozott további szakértői bizonyításra, a szakértők meghallgatására irányuló indítványát ezért a bíróság súlyos eljárási szabályszegést megvalósítva, a Pp. 182. § (3) bekezdése és 183. § (2) bekezdése megsértésével utasította el, amely szabályszegés az ítélet hatályon kívül helyezését indokolja.

A Pp. 206. § (1) bekezdése megsértését a felperes a bizonyítékok helytelen értékelése, az Alaptörvényben biztosított szociális biztonság követelményének figyelmen kívül hagyása miatt állította azzal, hogy az Alaptörvényi rendelkezés a jogszabályok értelmezésénél irányadó szempont. A bíróságnak a bizonyítékokat - a szakvélemények eltéréseire, ellentmondásaira tekintettel - a felperes szociális érdekeit figyelembe véve kellett volna értékelnie, hogy a felperest ne zárja ki az állam által biztosított szociális védőhálóból. Végül utalt arra is, hogy a szakértői bizottságok abból vezették le a rehabilitálhatóságot, hogy a felperes munkát végez, a bíróság azonban a mérlegelés során nem

vette figyelembe azt, hogy a felperes - egészségi állapota miatt - az öngondoskodás keretében csupán napi négy órában, rész munkaidőben vállal munkát; a szociális ellátásnak éppen ezt a keresetet kellene kiegészíteni.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és a felperes költségekben való marasztalását kérte arra hivatkozva, hogy az ítélet megalapozott, nem sérti a felülvizsgálati kérelemben felhívott jogszabályokat. Az alperes kiemelte, hogy a bíróság nem alapíthatta ítéletét egy olyan egyesített szakértői véleményre, amely a közigazgatási eljárás során beszerzett szakhatósági állásfoglalással ellentétesen határozta meg a felperes rehabilitálhatóságát. A bíróság elvégezte a szakvélemények ütköztetését, az a körülmény pedig, hogy a bíróság írásban nyilatkoztatta a perben eljáró szakértőket, nem jelent eljárásjogi szabálysértést, figyelemmel arra is, hogy a felperesnek lehetősége volt a szakértőkhöz írásban kérdést intézni.

Az alperes - a Kúria korábbi határozatai felhívásával - kiemelte, hogy a komplex vizsgálat a rehabilitáció tekintetében három irányú: orvosi, szociális és foglalkoztatási, a bíróság pedig helyesen jár el, ha az NRSZH bizottságok és a perben kirendelt szakértői vélemények közötti ellentmondást újabb szakértő kirendelésével oldja fel. Utalt arra, hogy az ETT ISZT-nek a foglalkozási, illetve ha rehabilitációs szakterületen kompetenciával rendelkező tagja nincs, a perben felmerülő szakkérdésben ez a testület nem foglalhat állást. Az EBH 2012.2172. számon közzé tett döntés a jelen ügyben nem irányadó, mert eltérő tényállású ügyben született, amikor a bíróság egyetlen szakvéleményre alapozottan tért el a közigazgatási eljárásban beszerzett szakvéleményektől.

Végül az alperes - az Alaptörvény rendelkezéseinek megsértésére vonatkozó kifogások kapcsán - kifejtette, hogy a perben eldöntendő kérdés nem szociális, hanem jogkérdés, a szociális szempontoknak a perbeli ellátás megállapíthatósága szempontjából nem jogalkalmazói, hanem jogalkotói szinten kell érvényesülniük. A Pp. 3. § (5) bekezdése sérelmével kapcsolatos álláspontját a felperes nem indokolta meg, mindezek alapján a jogerős ítélet hatályában való fenntartása indokolt.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

Az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdése szerint Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság, fogyatékoság, özvegyiség, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén

minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult. A XIX. cikk (2) bekezdése kimondja, hogy Magyarország a szociális biztonságot az (1) bekezdés szerinti és más rászorulóknak esetében a szociális intézmények és intézkedések rendszerével valósítja meg.

Az Alkotmánybíróság - a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCV. törvény egyes rendelkezései alkotmányosságának vizsgálata során - a 40/2012. (XII.6.) AB határozatában értelmezte az Alaptörvény XIX. cikkét. Az Alkotmánybíróság mindenek előtt rámutatott arra, hogy az Alaptörvény XIX. cikke nem jogokról, hanem jellemzően állami kötelezettségekről és államcélokról rendelkezik, annak alapján Magyarország „törekszik” arra, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson (és „elősegíti” az időskori megélhetés biztosítását). Jogosultságról a rendelkezés két esetben szól: a (4) bekezdés „állami nyugdíjra való jogosultságot” említ (amelynek feltételeit törvény állapítja meg), az (1) bekezdés pedig az állampolgárok anyasága, betegsége, rokkantsága, özvegysége, árvasága és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélkülisége esetében garantálja a „törvényben meghatározott támogatásra” való jogosultságot.

A felperestől megvont ellátásra való jogosultság feltételeiről - az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdése alapján - törvény rendelkezik, a törvényben írt feltételek fennállásának vizsgálatától azonban a jogalkalmazó szervek (a társadalombiztosítási szervek és a bíróságok) a felperes értelmezésével ellentétben, nem tekinthetnek el. Az Alaptörvény XIX. cikk (1)-(2) bekezdéséből közvetlenül nem fakad jogosultság a szociális biztonság megteremtését célzó, egyes betegségi, rokkantsági és egyéb ellátásokra, az alaptörvényi rendelkezésből - a felperes álláspontjától eltérően - nem vezethető le az sem, hogy pusztán az egészségi állapota alapján, a rehabilitálhatóságra vonatkozó törvényi feltételre tekintet nélkül változtatlanul részesülhessen a részére - nem vitásan - hosszú idő óta folyósított ellátásban.

Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A szociális biztonság megteremtését célzó ellátások jogosultsági feltételeit szabályozó törvények és egyéb jogszabályok rendelkezései alkalmazásától a bíróságok az Alaptörvénynek a bírói jogértelmezés alapelvét megfogalmazó szabálya alapján sem tekinthetnek el. A felperesnek folyósított ellátás

megszüntetéséről, tekintve, hogy a jogosultsági feltétel fennállása szakkérdések megválaszolását igényelte, a társadalombiztosítási szervek és a bíróság is szakértők bevonásával döntött, a bíróság a rendelkezésre álló szakvélemények egybevetésével, a bizonyítékok mérlegelésével hozta meg döntését, amelynek során a Pp. 206. § (1) bekezdése betartásával volt köteles eljárni. Az a körülmény, hogy a bíróság annak ellenére döntött a kereset elutasításáról, hogy a perben rendelkezésre állt egy a felperes rehabilitálhatóságát cáfoló szakértői bizottsági vélemény is, nem értékelhető a bírói jogértelmezés alapelvének megsértéseként, ahogyan az sem, hogy önmagában a felperes egészségi állapotát, illetve rászorultságát nem tekintette olyan ténynek, amely a jogosultságát alá nem támasztó szakvélemények figyelembe vételének mellőzésére alapot ad.

A fentiek alapján a jogerős ítélet - a Kúria álláspontja szerint - nem sérti az Alaptörvény XIX. cikk (1)-(2) bekezdését és 28. cikkét sem.

A Kúria számos határozatában (Mfv.III.10.447/2011/3.; Mfv.III.10.126/2011/3., Mfv.III.10.091/2012/5., stb.) rámutatott: a Pp. 182. § (3) bekezdése a perben kirendelt szakértő szakvéleményének aggályossága (homályos, hiányos, önmagával vagy más szakértő véleményével, vagy a bizonyított tényekkel ellentétben álló volta) feloldására alkalmas eljárási cselekményeket határozza meg. E rendelkezés alapján a bíróságnak a szakvélemény hiányosságait, ellentmondásait mindenek előtt a szakvéleményt adó szakértő nyilatkoztatásával kell pótolnia, illetve feloldania; más szakértő kirendelésének akkor van helye, ha az előbbi eljárási cselekmény nem vezet eredményre. A Kúria az Mfv.III.11.156/2010/5. számú határozatában rögzítette azt is, hogy szakértői testület kirendelésére kizárólag a Pp. 183. § (1)-(2) bekezdésében foglalt feltételek fennállása esetén van lehetőség, így az igazságügyért felelős miniszter rendeletében meghatározott szakkérdésekre, vagy ha a perben felmerülő szakkérdés a 182. § alapján két egymástól független szakvélemény előterjesztése után, a kirendelt szakértők személyes meghallgatása során sem tisztázható.

A Kúria több határozatában (pl. Mfv.III.10.589/2012/6.) rámutatott arra is, hogy a Pp. 182. § (3) bekezdésének második mondata a bíróságot nem köti, a szakvélemény aggályainak felszámolására alkalmas eszközt a konkrét ügy sajátosságai, a felmerülő hiányok, ellentmondások jellegét figyelembe véve szabadon választja meg. Ez a választás azonban nem jelenti azt, hogy a bíróság valamely szakkérdésben a jogszabályok figyelmen kívül hagyásával, mérlegelés útján dönthet.

A peradatok szerint a felperest az NRSZH első fokú szakértői bizottsága - 2011. április 26-tól megállapított 50%-os egészségkárosodás mellett - rehabilitálhatónak minősítette, komplex

rehabilitációra és rehabilitációs járadék ellátásra javasolta. A bizottság - a javaslat szerint - kardiológiai és ortopédiai orvosi rehabilitációt tartott szükségesnek, a foglalkoztatási rehabilitáció szempontjából kizáró tényezőként jelölte meg a fokozottan balesetveszélyes munkát, a gyakori hajlást, gyalogolást, tárgyak emelését és a nehéz fizikai megterhelést, rögzítette a foglalkoztató (C. Kft.) adatait és a felperes által betöltött munkakört (főpénztáros), alapvető rehabilitációs szükségletként pedig az eredeti munkakörben történő rehabilitáció elősegítését, a szükséges időtartamot és a lehetséges irányt (főpénztáros munkakörben részmunkaidőben foglalkoztatási rehabilitációja folyamatban); a bizottság szociális rehabilitációt nem tartott szükségesnek. Az NRSZH másodfokú bizottsága az elsőfokú bizottsággal lényegében egyetértett, javaslata annyiban tért el az első fokú bizottságtól, hogy abban az ortopédiai orvosi rehabilitáció szükségessége nem szerepelt, a foglalkoztatás szempontjából további kizáró tényezőként a tartós, azonos kényszer testhelyzetet, korlátozó tényezőként a több műszakos munkarendet, alapvető rehabilitációs szükségletként pedig az egyéb munkakörben való foglalkoztatás elősegítését jelölte meg (rögzítve azt is, hogy a felperest foglalkoztató munkáltató az M.cég)

A perben elsőként eljáró szakértők a felperes komplex rehabilitációját nem javasolták; a szociális rehabilitációt az NRSZH szakértői bizottságaival azonosan nem tartották szükségesnek. Az orvosszakértő a felperest - 64%-os egészségkárosodásból kiindulva - orvosszakértői szempontból intézményes szinten nem tartotta rehabilitálhatónak, rögzítve azt is, hogy az általa végzett munkatevékenység pszichés állapotának szinten tartásában, betegsége meglelte ellenére teljes értékűségének elérésében számít; állapotában javulás nem, de rosszabbodás bármikor bekövetkezhet. A foglalkoztatási szakértő az együttes véleményben leírta, hogy a felperest számtalan egészségügyi probléma akadályozza a rendszeres munkavégzésben, az ügyet szakértői szempontból ellentmondásosnak és bonyolultnak tartja. A részmunkaidőben történő foglalkoztatással a felperes rehabilitációja megoldottnak látszik, elsősorban pszichés állapotának fenntartásában, betegségének elfogadásában van jelentősége, ugyanakkor a munka jellegét tekintve ellenjavalt munkakörülmények a gerincoszlop egyoldalú megterhelését megkívánó munkák, pl. az állandó ülést és görnyedt testtartást kívánó foglalkozások, ilyenkor többnyire a mellkas térfogata is csökken. A felperes közérzetével, betegségeivel összefüggő panaszai is ezt látszanak alátámasztani, úgy érzi szinte mindene fáj. A szakértő rögzítette azt is, hogy a betegsége jelentős hátrányt jelent és az egészségi állapotához képest az elvárhatónál jóval több erőfeszítést igényel már most is. A szakértő annak, hogy a felperes a nyílt munkaerőpiacon elhelyezkedjen, csak nagyon kicsi esélyét látta, ennek alátámasztásaként utalt arra, hogy számításba jöhetnek a felperes lakóhelye környékén működő rehabilitációs

akkreditációval rendelkező munkáltatók (pl. a C. Kft., ahol a felperes már dolgozott, illetve a F. Kft.), ahol a fennálló egészségügyi problémájával részmunkaidőben munkát vállalhatna, betegségének jellege, súlyossága és a kizáró és korlátozó tényezők azonban erősen behatárolják a lehetőségeit. Mindezek alapján a szakértő - utalva betegségeire, a figyelembe veendő kizáró és korlátozó tényezőkre és a térség munkaerő-piaci lehetőségeire - azt a véleményt adta, hogy a felperes rehabilitációját a nyílt munkaerőpiacon nem látja biztosítottnak, tartós, sikeres komplex rehabilitációjára nem lát esélyt. A szakértő végül rögzítette azt is, hogy a felperes iskolai végzettsége 9-12 osztály, szakképzettsége nincs, részmunkaidőben, pénztárosként dolgozott/dolgozik.

A közigazgatási eljárásban és a perben beszerzett szakvélemények ellentmondásainak feloldása érdekében a bíróság - a beavatkozó érdemi észrevételei és az alperes indítványa nyomán - egyfelől elrendelte a perben szakvéleményt adó szakértőknek a beavatkozó észrevételei ismeretében való nyilatkoztatását, másfelől új, igazságügyi orvos-, foglalkoztatási és szociális szakértőt rendelt ki, akiknek feladatává tette azt is, hogy az NRSZH bizottságok, vagy a perben kirendelt szakértők véleményeitől való eltérést, valamint annak indokait is jelöljék meg.

A korábban eljáró szakértők szakvéleményüket - „tudomásul véve”, hogy a felperes, a szakvéleményben foglaltakkal ellentétben gimnáziumi érettségivel, virágkötő, számítógép-kezelő, valamint pénzügyi, számviteli ügyintéző képesítéssel is rendelkezik - a beavatkozó észrevételei ismeretében is fenntartották azzal, hogy a felperes lakóhelye környékén dinamikusan fejlődő munkaerő-piaci körülményeket is figyelembe vették.

A Pp. 182. § (3) bekezdése alapján kirendelt új szakértők együttes véleményüket a per addigi adatai ismeretében terjesztették elő, a szociális rehabilitációt ők sem tartották szükségesnek. Az igazságügyi orvosszakértő a felperes 55%-os egészségkárosodásából, orvosilag véglegesen kialakult állapotából kiindulva rögzítette, hogy a maradandó károsodás ténye önmagában nem indokol rehabilitációt, a felperes állapotában orvosi kezelés mellett érdemi javulás nem várható, rosszabbodás nem zárható ki, ezért orvosi értelemben a rehabilitációja eredménye kétséges. A foglalkoztatási szakértő a felperes alapbetegségei és a diagnózisok alapján rögzítette, hogy a felperes állapotában azok mindegyike szenvedést és nehézséget okoz, a megfelelő munkát, illetve munkahelyet azonban „adottnak” tekintette, mivel a felperes 2006. óta dolgozik főpénztáros munkakörben. A szakértő véleménye szerint a felperes foglalkoztatása megoldható és megoldott a felperes lakóhelyén a nyílt munkaerő piacon részmunkaidőben, ahol - valószínűsíthetően munkaidőkeretben - esetenként teljes

munkaidőben, tehát naponta 8 órában is dolgozik. A szakértő rögzítette, hogy a felperes lakóhelye közelében a rehabilitációs szolgáltatások adottak, igénybevételek nem jelenthet problémát, ahhoz a helyi munkaügyi központok és a rehabilitációs szakigazgatási szerv is segítséget nyújthatnak. A szakértő figyelembe vette, hogy a felperes betegségei és súlyossága a munkavégző képességét negatív irányba befolyásolja. Javaslatára szerint a felperes a jelenlegi munkahelyén és körülmények között, munkakörökben képes munkavégzésre; a többi szakértő véleményét, a felperes állapotát, és a felperes lakóhelye és környéke munkaerőpiaci helyzetét is mérlegelve, rehabilitálhatónak, komplex rehabilitációja javasoltnak tekinthető.

A perben korábban eljáró szakértők szakvéleményeiket az utóbb eljáró szakértők véleményeinek ismeretében is változatlanul fenntartották, amiből - figyelemmel arra is, hogy a szakértők azonos tények, körülmények értékelésével alakították ki álláspontjukat - az a következtetés vonható le, hogy a perben eljáró szakértők véleményei közötti különbségek a felperes által indítványozott, a szakértők személyes meghallgatására tett bizonyítás elrendelésével sem lett volna tisztázható.

A perben beszerzett szakvélemények végkövetkeztetéseiben jelentkező ellentmondás feloldása, további szakértői bizonyítás elrendelése - a Kúria megítélése szerint - nem volt elengedhetetlenül szükséges. A bíróság rendelkezésére álló, a közigazgatási eljárásban és a perben beszerzett szakvélemények közül csupán egy szakvélemény támasztotta alá, hogy a felperes nem rehabilitálható, azt, hogy a foglalkoztatása - ha „behatároltan” is - a lakóhelyéhez közel eső és a perbeli munkahelyével azonos városban működő, rehabilitációs tanúsítvánnyal rendelkező munkáltatóknál (ahogyan korábban is) részmunkaidőben lehetséges, a perben elsőként beszerzett szakvélemény is rögzítette. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes orvosi szempontból nem tekinthető rehabilitálhatónak, nem igazolja a rokkantság Tny. 36/A. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontjában írt feltétele (50-79 %-os mértékű egészségkárosodással összefüggésben a jelenlegi vagy az egészségkárosodását megelőző munkakörében, illetve a képzettségének megfelelő más munkakörben való foglalkoztatásra rehabilitáció nélkül nem alkalmas, azonban a rehabilitációs szakértői szerv szakhatósági állásfoglalása alapján rehabilitációja nem javasolt) fennállását, ahogyan az sem, hogy a felperes rokkantságát kezelőorvosa - szívbetegségére tekintettel - nem tartotta megkérdőjelezhetőnek.

A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy a munkaügyi bíróság a Pp. felülvizsgálati kérelemben felhívott, a bizonyítási eljárást szabályozó rendelkezések megsértése nélkül hozta meg határozatát.

A felperes alaptalanul kifogásolta a Pp. 206. § (1) bekezdése

megsértését is, amely szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A Kúria töretlen gyakorlata értelmében (BH 1995.193., BH 1999. 44., stb.) a bizonyítékok mérlegelésén alapuló ítélet felülvizsgálattal eredményesen csak akkor támadható, ha a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen vagy iratellenes volt. A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható, és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. A felülvizsgálati eljárásban – ha olyan eljárási szabálysértés nem történt, ami az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással volt – a megtámadott határozatot hatályában fenn kell tartani; nem állapítható meg eljárási szabálysértés, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok szabad mérlegelését támadja (KGD 1993.296, BH 1999.44.).

A felperes iratellenességet nem panaszolt, a bizonyítékok értékelését amiatt vitatta, mert álláspontja szerint a rehabilitálhatóság kérdésében a perben elsőként kirendelt szakértők foglaltak helytállóan állást. A munkaügyi bíróság a rendelkezésre álló valamennyi szakvélemény figyelembe vételével hozta meg döntését, a bizonyítékok felülmérlegelésére alapot adó ok nem állt fenn. A Pp. 206. § (1) bekezdésének az Alaptörvény rendelkezéseivel összefüggő kifogások kapcsán a Kúria visszaütal a jelen határozatában korábban kifejtettekre.

A felperes a Pp. 3. § (5) bekezdése megsértését csupán állította, annak indokát azonban nem adta, ezért a felülvizsgálati kérelem e körben alkalmatlan arra, hogy a Kúria a jogerős ítéletet felülvizsgálja.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet – a Pp. 206. § (1) bekezdése alkalmazásával – hatályában fenntartotta.

A Kúria a felperest az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségei megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Tny. 81. §-a alapján határozott.

Budapest, 2014. december 8.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Farkas Katalin s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

kúriai tisztviselő